

der ſkal tages fat paa. Der er i de gamle nugældende Beftemmelſer ſtedſe givet Politiet en vis Frihed til at vælge mellem de Midler, der ſtulle anvendes, og der er givet Myndighed til at udføre, hvad der anses for at være det Rette i ethvert givet Tilfælde; men det er diſſe to Ting, jeg noget ſaovier i næften alle vore nye Politilove. Der kan paa to Maader raades Bod paa de Mangler, der nu finde Sted, hvad et ſtrakt Polititilfyn angaar. Den ene Maade er den, at der vælges forſtandige, dygtige og nidkjære Politimeſtre, og ſker dette, ere Lovbeftemmelſer ikke ſaa vigtige. Den anden Maade er den, at der gives Politimeſtrene Frihed til at vælge Midlerne og paalægges dem Anſvaret for, at de vælge rigtigt. I den Henseende er der blandt de Beftemmelſer, der foreſlaas ophævede ved § 24, en Beftemmelſe, ſom jeg anſer for et Mønſter paa en Politilov, nemlig Beftemmelſen i Forordningen af 10de December 1828 angaaende Haandværksfyende, ſom lyder ſaaledes: „Ethvert Steds Politivirighed er berettiget og forpligtet til at træffe de Foranſtaltninger, ſom maatte være fornødne for at ſætte den iſtand til at føre det ſamme paaliggende nøjagtige Tilfyn med fremmede Svende.“ Saadan en Lov er udtømmende og efter min Mening ganſke fortreffelig. Naar man har en Lov, ſom giver Politiet både Berettigelse og Forpligtelse til at føre det ſamme paahvilende Tilfyn med ſamtliche Vagabonder, har man egentlig Alt, hvad der behøves. Jeg tror nu ikke, at man i vor Tid, hvor man vil have alle diſſe ſnevre Trøier, hvor man lynes, at det er ſaa fortræffeligt, at alle Myndigheder faae rigtig ſnevre Trøier paa, ſaa at de ikke uden meſt ſtor Banſkelihood kunne bevæge ſig til den ene eller den anden Side, vil være ſynderlig tilbøielig til at gaa denne Vej; men ligesom jeg loovprifer det gamle Kancelli for de Love, ſom der bleone ſkrevne, og ikke mindſt dem, der angik Politiet, ſaaledes vilde jeg onſke, at man, naar man kom til at reformere Politilovene, vilde holde over Politimeſtrene Frihed og Myndighed. Lad dem faae nok ſaa ſtrengt et Anſvar! det gjør ikke Noget; thi Anſvaret bliver lettere at bære, naar Valget ſker med Frihed, end naar det ſker under en Lovs Tvang. — Jeg mener derfor, at, ſaaledes ſom Sagen nu ſtaar, vil det være retteſt at ſtemme for Vædringsforſlagene under Nr. 14 og 13, og det vil jeg alſaa gjøre, idet jeg iøvrigt har det Haab, at vi om kort Tid maa faae en Organisationslov for Politiet, og at de høje Amtsraad da vilde være vilige til at give de nødvendige Penge, ſom behøves for at ſtaffe navnlig Politiet paa Landet de Kræfter, ſom der ganſke viſt er Trang til.

Suel: Naar jeg har bedet om Ordet er det egentlig ogſaa kun for at klare min Stemmegivning, men jeg ſkal dog, inden jeg gjør det, ſøge at paavife, at det ærede 6te Medlem for

1ſte Kredſ (Aldler) og hans Meningsfæller have gjort ſig ſkyldige i en Uoverensſtemmelſe; i deres Vædringsforſlag til § 15 have de ſagt, at Enhver, der vil drage om for at ſøge legemlig Arbeide, er berettiget til at forlange Arbeidsbog, og at mere vilde de ikke paalægge Nogenſomhelſt; men i § 21, ogſaa ſaaledes ſom denne Paragraf vil komme til at lyde efter deres Vædringsforſlag, er der ſagt, at Enhver er forpligtet til at ſtaffe Politiet Oplyſninger, naar det forlanges. Hvis § 21 alſaa bliver vedtagen — og det forekommer mig, at de ærede Medlemmer have foreſlaaet dette, ligesom ogſaa jeg onſker det — vilde efter denne Paragraf Enhver være forpligtet til at ſtaffe Oplyſninger, men efter § 15, ſaaledes ſom den foreſlaas af de Herrer, er der en Klasse, ſom kun er berettiget hertil, alſaa ikke forpligtet — det er efter min Opfatteſe en abſolut Modſigelse, der her ved fremkommer. (En Stemme: Det er en Feiltagelſe!) Jeg tror det ikke. De ærede Medlemmer have ogſaa ment, at Forpligtelſen til at have Arbeidsbog er en Forpligtelſe, ſom den rolige og ſtræbſomme Arbeider vilde tage meget fortrydelig op — den ærede Miniſter mente det Samme. Jeg tror det ſit Modſatte, jeg tror at den rolige Arbeider vil ſætte overordentlig Pris paa, at han af Lovgivningsmagten bliver gjort opmærksom paa, at han kan komme i de ſtørſte Ubehageligheder ved ikke at have en Arbeidsbog. Det nytter ikke at ſige, at han er berettiget til at faae en ſaadan Bog, thi ſaa faar han viſtnok alligevel ingen. Vi kjende Alle den ſtikkelige Arbeider, han tror, at naar han ikke gjør ſig ſkyldig i Noget, der i og for ſig er ulovligt, kan han ikke komme i Uleilighed, og ſaa drager han trøſtig ud og læſer ikke enhver lille Lov og navnlig ikke ſaadanne ſmaa Definitioner, ſom tit ſtulle gjøres gjældende her, han vandrer i god Tro omkring og mener, at, foretager han ſig ikke Noget, medens han vandrer, ſom kan berettigede Politiet til at ſtoppe ham, behøver han ikke at have Papirer hos ſig. Han ſer maaffe noget ſnuddſig ud efter det Arbeide, ſom han ſidſt har haft, og ſaa møder han en Gensdarm, der ſpørger, om han maa ſe hans Papirer, men han har ingen, og ſaa bliver han ſtoppet, netop denne ſtikkelige og rolige Arbeider, der var ſig bevidſt, da han gik ud, at der ikke kunde times ham noget Ondt. Fra dette Synſpundt er det, at jeg maa glæde mig over Udvælgets Vædringsforſlag, om jeg end kunde onſke det noget ſkarper. Men hvis de ikke ſkulde blive vedtagne, tror jeg, at det vil være heldigſt at holde os udelukkende til Udlandinge, hvad jeg ogſaa perſonlig kunde have onſket. Jeg holder nemlig ikke af at blande to Faktorer i een Lov, men kunde have onſket at faae to forſkjelliche Love, ſaaledes at der ſlet ikke var talt om Udlandinge i denne Lov, ſom ogſaa Forſlagsſtillerne til § 13 have ment. — Jeg beklager, at den ærede Miniſter ikke er tilſtede — om For-